

a véletlent, mely a gyalogjáró megzavarodását előidézte, elkerülhette volna, ha előzőleg szabályszerűen viselkedik, a közlekedési szabályokat betartja, úgy már a gyalogjáró nem hivatkozhatik véletlenre. Így a Kúria P. II. 2677/1930. számú 1931. május 15-én hozott ítélete: „A baleset előidézésénél közreható véletlen csak akkor esik a sérültnek térhére, ha a sérült gondatlan magatartásával idézte elő a veszélyes helyzetet, amelyben — a véletlen esélyeként — a baleset érte, míg ha a sérültet ebben a vonatkozásban gondatlanság nem terheli, a véletlennek a közrehatása a veszélyes üzemet fentartónak terhe“. Ugyanígy a Kúria P. II. 7331/1929. számú 1931. március 23-án hozott ítélete: „Mert bár a sérült megzavarodása mint véletlen esély általában a veszélyes üzem terhére esik, azonban nem abban az esetben is, amikor a sérült saját hibájából került a megzavarodását okozott veszélyes helyzetbe“.

Ebben az utóbbi ítéletben, mely egy 73 éves, nagyott halló ember kizárólagos hibáját állapítja meg, nem látom azokat a körülményeket felsorolva, melyek igazolják, hogy a tárgyi felelősséggel terhelt kárelhárítási kötelezettségének eleget tett és hogy a balesetet sérült hibája ellenére nem lehetett volna megakadályozni, pedig ezek a körülmények a tárgyi felelősség alóli mentesítés tényállásának elemei.

ifj Dr. Szigeti László.

Hatóság eljárási szabálysértése nem válhatik a fél kárára. Ily című szemlém (megjelent e lap 1929. évi folyamának 215. oldalán) kiegészítéseképp egynéhány idevágó eset:

1) A Kir. Kúria az igazolási kérelmet, melyet a felülvizsgálati kérelem elkésztett benyújtása folytán adnak be, a benyújtástól számított több mint egy év múlva utasítja el és ugyanakkor utasítja vissza a felülvizsgálati kérelmet. A perújítás az igazolási kérelem elutasításától számított hat hónapon belül adatik be. A Kúria, szemben a fellebbezési bírósággal, a perújítást nem tartja elkésztettnek, mert „elfogadhatónak találta a felperesnek azt az álláspontját, hogy csak igazolási kérelmének elintézésével jutott abba a helyzetbe, hogy perújítási keresetét érvényesíthesse“ (Jogi Hirlap 1931. 447. szám P. IV. 8108/1929.).

2. „Ha a bíróság az ügyvédi ellenjegyzés köteles-

* V. ö. a sérült hibájára nézve Márton Géza (Polg. Jog idei évf. 253. old) szabatos és következetes fogalmazását.

sége alá eső fellebbezést ügyvédi ellenjegyzés nélkül elfogadja és ezáltal a felet tévedésbe ejtve meggátolja őt abban, hogy a hátralevő fellebbezési idő alatt a hiányt pótolja, a fellebbezés e címen többé vissza nem utasítható". (Kúria 5469/1884., idézve *Kovács* Marcell kommentárjának — II. kiadás — 351. oldalán.)

3. A bíróság elmulasztotta a tárgyalás határnapjának kitűzését a kereset jogerős elintézése után a vizontkeresetre (Polg. tvk. jog tára 1924. 46. sz., budapesti kir. Itélőtábla II. P. 13878/1923.) iratok beszerzését kísérelte meg, majd midőn ez sikertelen maradt, a felek értesítése nélkül szünetelteti az ügyet. *Jogi Hírlap* 1929., 810. P. VII. 7635/1928. Mindkét esetben a fenti állapot három évnél hosszabb tartama sem járt az idézett felsőbbírási döntések szerint a per megszűntével.

4. Szemben a fentidézett szemlében idézett P. I. 5129/1928. számú ítélettel, a Kúria P. IV. 3315/1923. számú ítélete (Perjogi Döntvénytár 1924. 84. sz.) visszautasítja a fellebbezési bíróság ítéletének kétszeri kézbesítése esetén az első kézbesítéstől számítva elkésett, a másodiktól számítva kellő időben beadott felülvizsgálatot. Megjegyzendő, hogy a második kézbesítés *megtörténtekor* is eltelt már az első kézbesítéstől számított 15 nap.

5. A bíróság tévedésből ítéletet hoz végzés helyett. A nyolc napon túl, de tizenöt napon innen beadott, felfolyamodásnak minősülő jogorvoslati beadványt kellő időben beérkezettnek veszi: *Perjogi Döntvénytár* II. 476. sz. (Rp. III. 1014) és III. 62. sz.) P. VII. 4791.), elkésettnek tekinti: u. o. III. 89. sz. P. V. 7097.).

6. Teljesülési döntvény, a 38. számú rendelkezik arról, hogy a törvény ellenére meg nem hozott, ki nem hirdetett, hanem kézbesített ingósorrendi végzés ellen a kézbesítéstől számítva nyolc nap alatt beadott felfolyamodás nem készt el.

7. Ingadozó a praxis a tekintetben, vajjon ha a kihirdetés után, vagy (ingatlan sorrendnél) közszemlére tétel utján a felekkel már kellően közölt végzést a feleknek ki is kézbesítik, honnan számít a felfolyamodási határidő. *Borsodi* (Végrehajtási Törvény I. kiad.) a Kúria két régebbi végzését (5051/1885, 6306/1895) közli, amelyek a szigorúbb álláspont alapjára helyezkednek és a feleknek kikézbesített ingatlan sorrendi végzések után a felfolyamodási határidőt nem a kézbesítéstől, hanem a törvénynek megfelelően a közszemlére tételre szabott határidő lejártától számít-

ják. Ezzel szemben a Perjogi Döntvénytár XIV. évfolyamában 116. szám alatt közölt P. XI. 4046/1929. számú budapesti kir. ítéletáblai döntés elfogadja a mindkét fél előtt kihirdetett végzés ellen a kézbesítéstől számított nyolc nap alatt benyújtott felfolyamodást. Ismét a szigorúbb álláspontot tükrözteti vissza a Kúria P. IV. 352/1920. számú döntése (u. o. VI. 3. sz.). Ugyanúgy mint a fenti 4. alatt közölt ítélet esetében a második, joghatálytalannak nyilvánított közlés időpontjában a szigorú jog szerinti jogorvoslati határidő már eltelt és így a Kúria felfogása szerint a szóbanforgó végzés ekkor már jogerős volt.

8. Befejezőül egy anyagi vonatkozású eset:

A közjegyző a hagyatéki tárgyaláson rosszul tanítja ki a feleket az őt megillető jogokra és ennek alapján az özvegy oly osztályegységét köt, amely a szerzeményi ingókat az örökhatyó szüleinek engedi át. A Kir. Kúria (Jogi Hirlap 1928. 756. sz. P. I. 5901/1927. megjelent a Magánjog Tára 1929. évi folyamának 8. száma alatt is) az osztályegységet hatálytalanítja, mert a kir. közjegyző megállapítása alkalmas volt a házastárs megtevesztésére.

dr. Vági József.

Te. 63. § a 7. bek.-e értelmében végrehajtható kiadmány alapján végrehajtást úgy kérünk, hogy külön kérvénnyel fordulunk a tkvi hatósághoz a végrehajtási jelzálogjog előjegyzése, vagy bekebelezése, vagy a végrehajtási jog feljegyzése iránt. Ha végrehajtási jelzálogjog előjegyzését, vagy bekebelezését kérjük, nyilvánvaló, hogy az 1500/1929. P. M. sz. rendelet értelmében járó beadványi illetéket kell a kérvényre leróni, ha pedig alapjelzálogjogunk már bekebelezést nyert és csak erre kérjük a végrehajtási jog feljegyzését, lehet szó arról, hogy beadványunk perenkívüli amelyre ennek megfelelő a tőkeérték szerinti 1/10000 bélyegilleték jár. Az első esetben le kell róni a bejegyzési illetéket a bejegyezni kért tőke, költség, stb. iránt, a második esetben hivatkozásnak kell történni arra, hogy a bejegyzési illetéket az alapjelzálogjog bekebelezésénél már leróttuk. E kérvényért a tkvi hatóságok nem szoktak költséget megállapítani és még kevésbé rendelik el az esetleg megállapított költség tkvi bejegyzését. Érvül azt hozzák fel, hogy végrehajtható költségét már a végrehajtható kiadmány megszerzésénél kapta meg, hogy a tkvi hatóság költséget nem állapít meg. Ez a felfogás nemcsak hogy téves, törvényellenes, hanem ügyvédi szempontból rendkívül egyoldalú is, amint minden ilyen az ügyvédi költségek ellen irányuló bírói felfogást ennek lehet minősíteni, mert hivatalnoki szűk látó-